

17 Projekcja i neurotyczne zjawiska transferencyjne w psychoanalizie

Jak opisał Andrawis A, (2018), projekcja w sensie ogólnym jest językiem potocznym i oznacza nieświadome wyrzuty. W psychoanalizie ma to szersze znaczenie i inne cele. Z psychoanalitycznego punktu widzenia projekcja jest rozumiana jako neurotyczne zjawiska transferencyjne. Słowo projekcja niesie w sobie wpływy konfliktu wewnątrzno-psychicznego. Pojawianie się emocji, pragnień i impulsów jest ze sobą sprzeczne. Dlatego projekcja ma swoje początki w neurobiologii. W projekcji, ludzie przenoszą nieświadome afekty na innych ludzi. Jest to proces projekcyjny, który przenosi się do świata zewnętrznego. Te neurotyczne zjawiska transmisji są destrukcyjnymi i infantylnymi wzorcami zachowań nieświadomych.

Transmisja jako synonim wykorzystuje tylko doświadczenia z pewnych sfer relacji w dzieciństwie. Projekcje te są reaktywowane podczas procesu terapeutycznego od pacjenta do jego terapeuty lub w relacji międzyludzkiej. Staje się to szczególnie wyraźne w rozdziale "Zaburzenia osobowości". Projekcje te można znaleźć również w przypadku innych konfliktów psychologicznych (Andrawis A, 2018).

Projekcja w psychoanalizie

Autor opisuje, że wszystko, czego my ludzie nie chcemy przyznać o sobie samym, jest rzutowane na innych w formie oporu. Nieświadomie, pragnienia, lęki, poczucie winy, impulsy napędowe, nasze własne słabości, błędy i "przedmioty wewnętrzne", które powodują obrazę, są oddzielone od naszej własnej świadomości i przeniesione na przedmioty w świecie zewnętrznym. To jest samooszukiwanie się. Jeden nie widzi drugiego takim, jakim jest, ale takim, jakim chciałby go zobaczyć (tamże).

Wtrącenie, identyfikacja i zachowanie zewnętrznego charakteru obiektu stanowi "kontrruchę" projekcji. Tendencje ego do asymilacji obiektów świata zewnętrznego i ich cech

z "zewnętrznego" do "wewnętrznego" Introdukcji i przekształcania cech innych ludzi we własną identyfikację (Schuster P, Springer-Kremser M, 1997).

Identyfikacja

W identyfikacji "identyfikujący się podmiot przyjmuje cechy przedmiotu w taki sposób, że podmiot doświadcza tych cech jako własnych. Identyfikacje dają początek zdepersonalizowanym strukturom psychologicznym ego i superego, które stały się niezależne od relacji osobistych" (Schuster P, Springer-Kremser M, 1998, s. 17).

Zinternalizowane reprezentacje obiektów pozostają zinternalizowane jako obce postacie, zachowując jednocześnie zewnętrzny charakter obiektu, w odróżnieniu od introjkcji i identyfikacji, a ich losy są nadal zinternalizowane jako obce postacie.

Przykład: Kobieta pracująca w sekretariacie czuła się napastowana seksualnie przez kolegę. Chociaż koleżanka starała się unikać kontaktu z nią. Z zewnątrz

Kiedy poproszono ją o wyrażenie opinii, sytuacja ta wywołała fantazje o tym, czego chciała, czego chciała koleżanka. Według prawdopodobieństwa, że nie życzył sobie żadnego kontaktu z nią, można przypuszczać, że jej życzenia zostały mu przekazane. Inną formą projekcji jest umieszczenie własnych pomysłów w silniejszych osobach lub istotach w celu podkreślenia tych uzasadnień. Można to nazwać konfliktem władzy (Andrawis A, 2018).

Identyfikacja projektowa

W nawiązaniu do terminu projekcja, pojęcie wczesnego urazu dziecięcego w formie identyfikacji projekcyjnej. Związana ze szkołą Melanie Klein, "teorie relacji obiektowych"/reprezentacja obiektów obcych (koziół ofiarny), jej tematy badawcze dotyczące wczesnych urazów z dzieciństwa jako mechanizmów obronnych są opisane i dalej rozwijane. W tych formach procesów projekcyjnych jednym z celów projekcji jest dostosowanie oczekiwań behawioralnych projekcji do nieświadomych wpływów i doprowadzenie do zachowań manipulacyjnych. Tu chodzi o percepcję selektywną, dlatego forma projekcji jedynie dostosowuje się do jego percepcji również własnej skali. Preferowana jest zatem własna wyobraźnia. Manipulacje interpersonalne są nawet wystarczająco konieczne do zdiagnozowania Identyfikacji Projekcyjnej (ibid.).

Istnieją dwa różne powody pojawienia się identyfikacji wizualnej. Z jednej strony, interakcja jest częścią definicji Identyfikacji Projekcyjnej z archaicznych mechanizmów obronnych, a z drugiej strony z innych zaburzeń psychicznych.

Transmisja neurotyczna

Nieprzytomny natomiast jest komorą pochówku, magazynem, w którym przechowywane są wszelkie represje, urazy i rozgoryczenia, których nigdy nie odkryto ani nie przetworzono.

Strach jest na pierwszym planie, gdy próbuje się odkryć nieprzytomnego. Dlaczego tak jest? Strach chce nas chronić przed bolesnym odkryciem, dlatego blokuje nam drogę do nieświadomości.

Dla komunikacji międzyludzkiej oznacza to, że relacja ta jest zagrożona przez afekty i dlatego relacje międzyludzkie są niszczone. Na większą skalę można również prowadzić wojny. Można to wytłumaczyć aktualnym przykładem fanatyzmu religijnego. Fanatycy religijni wykazują zachowania paranoiczne na zewnątrz i z powodu oddziaływań nieświadomości świat wewnętrzny i zewnętrzny nie mogą się komunikować (tamże).

Jak już wspomniano, nieświadomość można wyobrazić sobie jako komorę pochówku, w której przechowywane są wszelkie represje i ich destrukcyjne wzorce zachowań infantylnych, które przejawiają się w różnych sytuacjach jako syndrom lub objaw, na przykład jako transmisja.

Z zajezdni komory pochówku ustala się wzór zachowania, który jest nieprzytomny i jest również przenoszony na zewnątrz. W psychoanalizie PA, nazywamy je zewnętrznymi przenoszonymi wzorcami "zjawiskami transmisyjnymi" (transmisją neurotyczną). Mają one negatywny wpływ na relacje międzyludzkie (ibid.).

Literatura

- Karl König: (2007), Mechanizmy obronne. Vanenhoeck i Ruprecht, Wydawnictwo Göttingen Zurich.
- Stavros Mentzos: (1992), Neurotic Conflict Processing, Introduction to Psychoanalytic Neuroscience with New Perspectives. Fischer, Wydawnictwo Frankfurt am Main.

- Mentzos Stavros, (2010): Neurotic Conflict Processing. Wprowadzenie do neurobiologii psychoanalitycznej z uwzględnieniem nowych perspektyw, Fischer Verlag.
- C G Jung: (1921,8.wydanie 1950), Typy psychologiczne cytowane po GW6: §793
- C G Young (1927-1950): The Structure of the Soul Cited in GW8: §325
- C G jung (1936 Archiwum. 1954): O archetypie ze szczególnym uwzględnieniem pojęcia anima. GW8: §111-147, odniesienia patrz GW /1:§ 120-22.
- C G jung (1938-1954): Psychologiczne aspekty archetypu matki. GW9/1: §148siew §172-183.
- Melanie K,(1992): Life and Work , Phyllis Grosskurth, red. Klett-Cotta /J. G.
- Klein M, (2006): Das Seelenleben des Kleinkindes und andere Beiträge zur Psychoanalyse, Klett-Cotta Verlag.

Dr. Andrawis